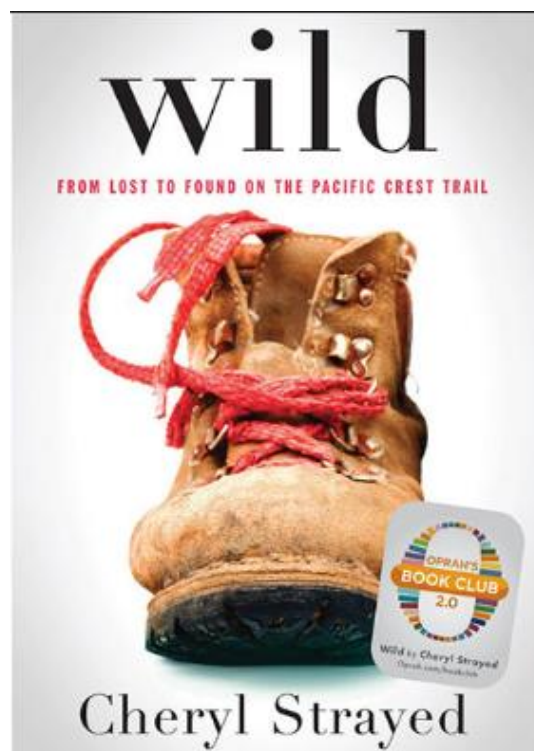

LEESDOSSIER

Wild

Cheryl Strayed

Door Joni De Mol

Auteur

woont in Portland.

Cheryl Strayed werd geboren in september 1968 in Pennsylvania. Ze groeide op in Minnesota. Nadat ze haar middelbare schooldiploma haalde, studeerde ze verder. Ze haalde een B.A. aan de University of Minnesota in Engels en vrouwenstudies. In 2002 haalde ze een M.F.A. in fiction writing aan de Syracuse University. Ze publiceerde haar eerste autobiografische boek 'Torch' in 2006. In 2012 volgde 'Wild'. Dit boek werd in meer dan 30 talen vertaald. Strayed schreef ook een online adviescolumn 'Dear Sugar' en essays voor verschillende tijdschriften. Ze is getrouwd en heeft twee kinderen. Strayed

Bibliografie

- 2006: *Torch*
- 2012: *Wild: From Lost to Found on the Pacific Crest Trail*
- 2012: *Tiny Beautiful Things: Advice on Love and Life from Dear Sugar*
- 2012: *Torch*, reissue with new introduction by the author
- 2015: *Brave Enough*

Samenvatting

'Wild' begint met een dramatische proloog. Een van Cheryl's schoenen valt in een ravijn en ze moet op een paar goedkope sandaaltjes verder. Daarna vertelt Strayed het verhaal van in het begin van haar tocht. Alhoewel, de tocht had vele beginpunten. In het boek vertelt Strayed over haar trektocht langs de Pacific Crest Trail, maar ook uitgebreid over alles wat aan die tocht vooraf ging.

Cheryl's vroege kinderjaren waren gekenmerkt door een dysfunctionele familie. Haar vader was agressief en haar moeder kon zich maar moeilijk aan hem ontworstelen. Uiteindelijk lukte dat toch, waarna een arm en eenvoudig bestaan volgde. Haar moeder leerde na verloop van tijd een nieuwe man kennen: Eddie. Vanaf dan verloopt Cheryl's jeugd vrij normaal. Als ze aan de universiteit gaat studeren, doet haar moeder dat ook. Op haar twintigste, nog tijdens haar studies, trouwt Cheryl met Paul, een man waar ze erg veel van houdt.

Maar dan slaat het noodlot toe: Cheryl's moeder krijgt longkanker en sterft als Cheryl 22 is. De familie valt uiteen en Cheryl kan het verlies maar moeilijk verwerken. Ze neemt Paul kwalijk dat hij zich niet genoeg kan inleven in haar verdriet aangezien zijn familie nog compleet is en scheidt van hem. Cheryl zwerft rond, logeert bij vrienden en duikt met te veel mannen in bed. Ze begint met drugs door een fout vriendje en voelt zich ook genoodzaakt om een abortus te laten uitvoeren. Voor ze klaar is voor kinderen, moet ze eerst zichzelf terugvinden.

Toevallig valt haar oog op een boek over de Pacific Crest Trail. In een opwelling besluit ze het boek te kopen en de PCT af te stappen. Ze steekt al haar geld in een uitgebreide uitrusting die ze niet uittest. Ze regelt met een vriendin dat die regelmatig pakketjes met materiaal opstuurt naar de rustpunten langs de PCT en vertrekt. Pas de avond voor ze vertrekt pakt ze haar rugzak in en test ze hem uit. Haar 'pack' blijkt loodzwaar te zijn. Toch vertrekt ze.

De tocht blijkt van in het begin een ware beproeving. Cheryl's rugzak is te zwaar, ze krijgt al snel last van haar voeten in de stapschoenen die ze niet ingestapt heeft en het pad is veel steiler dan ze verwacht had. De eerste week op het pad loopt ze tegen aan hoop problemen aan. Ze stapt per dag veel minder ver dan ze had verwacht en ze heeft het verkeerde gas gekocht voor haar kookvuurtje. Ze zal niet genoeg eten meehebben om tot aan het volgende voorraadopunt te geraken. Ze besluit op de achtste dag van het pad af te wijken. Net als ze wanhopig begint te worden, komt ze drie mijnwerkers tegen. Een van hen neemt haar mee naar huis, waar zijn vrouw haar eten geeft, waar ze kan douchen en kan slapen.

Nadat ze via lifts terug bij het pad is geraakt mét het juiste gas, komt ze plots een andere 'hiker' tegen. Hij weet al wie ze is door de lijsten die ze op verschillende punten van het pad heeft ingevuld. Greg is een veel geoefender wandelaar dan Cheryl, maar ze trekt zich aan hem op. De daaropvolgende dagen komt ze meer en meer trekkers tegen: een vader-zoonduo Albert en Matt en later ook het jongere duo Doug en Tom. Met de hulp van Albert maakt ze haar rugzak wat lichter en krijgt ze nuttige tips.

Het vervolg van de tocht wordt gekenmerkt door sneeuw – Cheryl moet een deel van de route overslaan –, hitte, watergebrek en geldgebrek. Toch blijft ze doorzetten. Geleidelijk aan raakt haar lichaam gewend aan het stappen en geleidelijk aan vindt ze zichzelf ook mentaal terug. Als ze haar tocht beëindigt in Oregon bij de Bridge of Gods is ze trots op wat ze fysiek en mentaal heeft bereikt. Ze voelt zich klaar om haar leven weer aan te vatten, ook al weet ze nog niet precies hoe dat leven eruit zal zien.

Structuur

Het boek bestaat uit vijf delen met in totaal 19 hoofdstukken. Strayed vertelt het verhaal van haar trektocht – op de proloog na – chronologisch, maar het stapverhaal is doorspekt met flashbacks en overdenkingen over haar verleden.

Personages

Cheryl Strayed: het hoofdpersonage. Na de dood van haar moeder voelt ze zich verloren. Ze wil haar leven weer oppikken door langs een deel van de Pacific Crest Trail te trekken. Strayed is niet Cheryl's echte achternaam. Na haar scheiding met Paul mocht ze zelf een andere naam kiezen. Ze koos voor Strayed omdat ze zichzelf ook verloren en afgedwaald voelde.

Cheryl's moeder Bobbi: Bobbi kwam uit een welgesteld gezin, maar werd al vroeg zwanger. Ze verbrak het contact met haar familie. Later bleek haar man agressief te zijn en ze ontworstelde zich aan hem. Ze voedde haar drie kinderen een tijd alleen op, later leerde ze Eddie kennen. Ze hadden een hippieachtige levensstijl. Als Cheryl besluit te gaan studeren, doet Bobbi mee. Nog tijdens hun studies krijgt Bobbi longkanker. Ze gaat snel achteruit en sterft als Cheryl 22 is. Cheryl noemt uiteindelijk haar eigen dochter naar haar moeder.

Paul: de ex-man van Cheryl. Ze hield erg veel van hem toen ze op 19-jarige leeftijd met hem trouwde, maar ze groeiden uiteen na de dood van Cheryl's moeder. Ze gaan evenwel als vrienden uit elkaar en Cheryl belt tijdens haar trektocht naar hem.

Karen en Leif: Cheryl's zus en broer. Na de dood van hun moeder hebben de broer en zussen weinig contact met elkaar. Ze gaan elk hun eigen leven, terwijl Cheryl gehoopt had de familie bijeen te kunnen houden.

Eddie: de stiefvader van Cheryl. Ze hadden een hechte band terwijl Cheryl opgroeide, maar ook die band verwatert na het overlijden van haar moeder.

Lisa: Cheryl's beste vriendin waarbij ze een tijd logeert in Portland. Lisa is ook de persoon die de bevoorradingspakketten opstuurt.

Joe was een tijdlang Cheryl's vriendje na haar scheiding van Paul. Hij bracht haar in aanraking met heroïne en ze werd zwanger van hem. Cheryl beëindigde die zwangerschap door een abortus.

Tijdens haar tocht ontmoet Cheryl verschillende mensen: Greg, de eerste die ze tegenkomt op de PCT; Albert, die haar rugzak helpt te verlichten, en zijn zoon Matt; Doug, van wie ze een veer krijgt, en zijn compagnon Tom; Ed, de engel van de PCT die een kampplaats uitbaat; en de twee enige andere vrouwen die de PCT afstappen Trina en Stacy.

Thema's

Verlies en rouw: Cheryl rouwt om haar moeder en gaat aanvankelijk destructief om met het verlies. Tijdens de trektocht probeert ze haar leven weer constructief op te bouwen.

Alleen zijn vs. eenzaamheid: Cheryl wil helemaal alleen zijn en zoekt verschillende keren tijdens de PCT de eenzaamheid op hoewel ze met anderen zou kunnen meestappen. Ze leert weer alleen te kunnen zijn en ze leert dat dat ok is.

Doorzettingsvermogen: Cheryl heeft veel doorzettingsvermogen nodig om ondanks de pijn en ongemakken toch verder te blijven stappen.

Feminisme: Cheryl stapt alleen als vrouw de PCT. Ze wordt erom bewonderd en ze ondervindt er regelmatig voordelen van, maar ze voelt zich ook soms angstig. Ze is een makkelijk slachtoffer voor mensen met slechte bedoelingen. Vele trekkers krijgen een bijnaam terwijl ze de PCT afstappen. Cheryl krijgt de hare pas laat: koningin van de PCT.

Angst: Cheryl is vast van plan in het begin van haar wandeling om niet bang te zijn. Ze ontdekt echter dat het af en toe niet erg is om bang te zijn. Het is pas erg als je erdoor laat verlammen.

Citaten

- alone had always felt like an actual place to me, as if it weren't a state of being, but rather a room where I could retreat to be who I really was. The radical aloneness of the PCR had altered that sense. Alone wasn't a room anymore, but the whole wide world, and now I was alone in that world, occupying it in a way I had never had before.
- What if what made me do all those things everyone thought I shouldn't have done was what also had got me here?
- She was my mother, but I was motherless. I was trapped by her but utterly alone. She would always be the empty bowl that no one would fill. I'd have to fill it myself again and again and again.

- 'I never got to be in the driver's seat of my own life', she'd wept to me once, in the days after she learned she was going to die. 'I always did what someone else wanted me to do. I've always been someone's daughter or mother or wife. I've never just been me.'
- There was only the stillness and silence of that water: what a mountain and a wasteland and an empty bowl turned into after the healing began.
- I'd always thought of my family's economic standing in terms of what I didn't get [...] But now I could see the line between this and that – between a childhood in which I saw my mother and stepfather forging ahead over and over again with two pennies in their pocket and my own general sense that I could do it too.
- [Books] were the world I could lose myself in when the one I was actually living in became too lonely or harsh or difficult to bear.
- I had diverged, digressed, wandered, and become wild. I didn't embrace the word as my new name because it defined negative aspects of my circumstances or life, but because even in my darkest days—those very days in which I was naming myself—I saw the power of the darkness. Saw that, in fact, I had strayed and that I was a stray and that from the wild places my straying had brought me, I knew things I couldn't have known before.
- There's no way to know what makes one thing happen and not another. What leads to what. What destroys what. What causes what to flourish or die or take another course. But I was pretty certain as I sat there that tonight that if it hadn't been for Eddie, I wouldn't have found myself on the PCT. And though it was true that everything I felt for him sat like a boulder in my throat, this realization made the boulder sit ever so much lighter. He hadn't loved me well in the end, but he'd loved me well when it mattered.
- In my perception, the world wasn't a graph or formula or an equation. It was a story.
- Maybe I was more alone than anyone in the whole wide world. Maybe that was okay.
- Being near Tom and Doug at night kept me from having to say to myself I am not afraid whenever I heard a branch snap in the dark or the wind shook so fiercely it seemed something bad was about to happen. But I wasn't out here to keep myself from having to say I am not afraid. I'd come, I'd realized, to stare that fear down, to stare everything down, really -- all that I'd done to myself and all that had been done to me. I couldn't do that while tagging along with someone else.

De Pacific Crest Trail

Route

Het Pacific Crest Trail loopt langs de hoogste delen van de Sierra Nevada en de Cascade Range, die zo'n 160 à 240 km ten oosten van de Amerikaanse Stille Oceaankust liggen. Het pad begint in het zuiden in het plaatsje Campo (Californië) op de grens met Mexico. Van daaruit loopt het Pacific Crest Trail noordwaarts langs heuvelruggen en bergketens. Het pad doorkruist 25 nationale bossen, 7 nationale parken en verschillende beschermde wildernisgebieden. Het pad steekt de staten Oregon en Washington door alvorens z'n noordelijke terminus te bereiken juist over de grens met Canada in het Manning Park in Brits-Columbia. De totale lengte van het pad bedraagt 4286 km. Het hoogteverschil bedraagt ongeveer 4000 m. De hoogste bergpas is de Forester Pass.

Geschiedenis

In 1968 werd het Pacific Crest Trail aangeduid als National Scenic Trail, alhoewel het officieel niet voltooid was tot in 1993. Het idee voor het langeafstandspad kwam van Clinton C. Clarke in 1932.

In 1995 werd een deel van het pad bewandeld door schrijfster Cheryl Strayed die haar belevenissen beschreef in het boek *Wild: Over jezelf verliezen en terugvinden* en 1700 kilometer hiken. Het boek behaalde in 2012 de toppositie van de New York Times-bestsellerlijst. Het boek werd in 2014 verfilmd als *Wild* met Reese Witherspoon in de rol van Cheryl.

Op deze website vind je veel informatie over de PCT, inclusief stapdagboeken van recente trekkers:
<http://www.pcta.org/discover-the-trail/>

Recensies

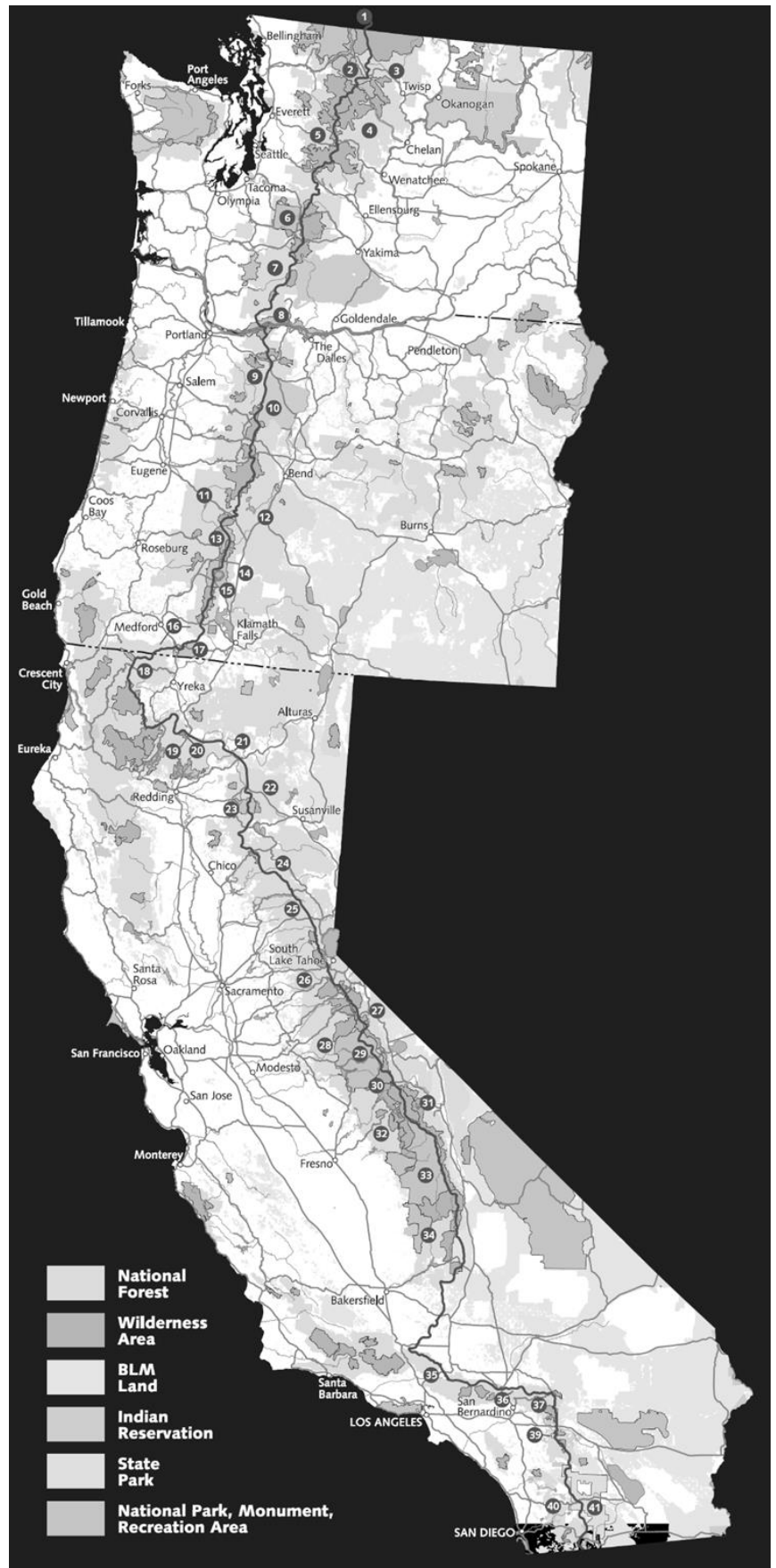
VRIJDAG 10 MEI 2013

Wild – Cheryl Strayed

Subtitel: Over jezelf verliezen, terugvinden & 1700 kilometer hiken

Cheryl Strayed deed wat ik eigenlijk ook het liefste doe: lopen en lezen. “Wild” is een verslag over haar drie maanden lange voettocht van maar liefst 1700 kilometer langs de Pacific Crest Trail, van de Mojave Desert tot aan de staat

Washington, in het westen van Amerika. Op haar zesentwintigste en in haar eentje. Dwars door

ijzige kou en woestijnachtige hitte; terwijl beren, elanden en ratelsslangen haar pad kruisen. Dat is wel even wat anders dan mijn lullige Hollandse dagtochtjes van twintig kilometer waar ik tot nog toe op zijn hoogst ongevaarlijke eekhoortjes, hertjes en af en toe een verdwaald rund ben tegengekomen. Als ze s' avonds helemaal kapot in haar krappe tentje ligt, leest ze bij het licht van een mijnwerkerslamp ter beloning een boek tot ze in slaap valt.

Op de achterflap zegt Oprah Winfrey over haar keuze voor "Wild" in Oprah's Book Club 2.0: "Ik hou zoveel van dit boek dat ik niets liever wil dan er zo veel mogelijk over praten." Het gekke is dat, toen ik het las, er ook tegen iedereen die maar wilde luisteren over begon. "Wild" is een weergaloos verhaal over vrouwelijk doorzettingsvermogen. "Zie je nu wel: we kunnen veel meer dan we denken"; dacht ik steeds – terwijl ik met tranen in mijn ogen Cheryl's moed en afzien absorbeerde, en met plaatsvervangende trots een gat in de lucht sprong toen ze uiteindelijk de finish, de 'Bridge of the Gods', haalde. Kijk: dit soort boeken geeft je nu power. Ze zijn wereldreddend. Ze halen je uit welke put dan ook. Hoe diep je ellende ook is: je kunt altijd nog gaan lopen...

Stuurloos

Waarom trekt zo'n jong meisje maandenlang de afschrikwekkende wildernis in?

Terwijl je leest lijkt het of Cheryl naast je komt lopen, en het verhaal over haar leven vertelt, dat stuurloos raakte door verdriet over haar moeder die stierf aan longkanker: "... Mijn moeder was vijfenveertig. Ze zag er goed uit. Ze at al jaren vegetarisch. Ze had haar tuin vol afrikaantjes gezet, tegen al het ongedierte, zodat ze geen gif hoefde te spuiten. Als kind moesten mijn broer en zus en ik als we verkouden waren een rauw teentje knoflook opeten. Zo iemand als mijn moeder kreeg geen kanker...". De herinnering aan haar onvoorwaardelijke liefde: "... Ik was haar dochter, en veel meer dan dat. Ik was Karen, Cheryl, Leif. KarenCherylLeif. Mijn leven lang waren onze namen op mijn moeders lippen samengesmolten. Ze had ze als één woord gefluisterd, geroepen, gesist...". Maar ook een moeder die wedde op de verkeerde man: "... Op haar negentiende raakte ze in verwachting en trouwde met mijn vader. Drie dagen later sloeg hij haar in elkaar. Ze ging bij hem weg en kwam weer terug. Verliet hem en kwam weer terug. Ze zou het niet meer tolereren maar tolereerde het toch. Hij brak haar neus. Hij brak haar servies. Hij schaafde haar knieën door haar op klaarlichte dag aan haar haren over de stoep te sleuren. Maar zij brak nooit, en op haar achtentwintigste lukte het haar eindelijk om hem voorgoed te verlaten. Ze stond er alleen voor, met KarenCherylLeif naast haar in de auto...". Ze waren staatarm. Een nieuwe vader maakte hen gelukkig. Maar al ben je nog zo klein, je hebt wél gezien wat je echte vader aanrichtte... In haar studententijd werd Cheryl een radicale feministe.

'O, mam'

Cheryl vertelt hoe ze, als alle eigenwijze dochters, haar moeder in de gelukkige tijd becommentariseerde: "... 'Dat is geen écht boek, dat weet je toch wel', zei ik laatdunkend tegen mijn moeder, toen iemand haar dat jaar "Texas" van Michener als kerstcadeautje gaf. 'Geen echt boek?' Mijn moeder keek me onderzoekend en geamuseerd aan. 'Ik bedoel serieus. Zoals echte literatuur, waarmee je niet je tijd verdoet', zei ik. 'Ach, mijn tijd is nooit veel waard geweest, als je het interesseert, want ik heb nooit meer verdiend dan het minimumloon en nog vaker heb ik me afgesloofd zonder er ook maar een cent voor te krijgen.' Zoals altijd liet ze mijn kritiek moeiteloos van zich afglijden, ze lachte luchtig en gaf me een vriendschappelijk tikje op de arm...".

Het leuke is dat haar moeder, die nooit een diploma haalde, met Cheryl mee studeerde. Als ze bijna

hun bachelor halen wordt ze ziek. Haar zus en broer mijden hun moeder omdat ze totaal niet met haar ziekte overweg kunnen. Cheryl staat haar bij tot het einde: "... Ik bad fanatiek, ziedend, tot God, welke god dan ook, tot een god die ik niet kon identificeren of vinden. Ik vervloekte mijn moeder omdat ze me niets religieus had meegegeven. Verbitterd over haar eigen benauwende katholieke opvoeding, was ze de rest van haar volwassen leven met een grote boog om alle kerken heen gelopen, en nu ging ze dood en had ik niet eens een god...".

Van alle verhalen die Cheryl over haar moeder vertelt vind ik dit toch wel het meest aangrijpend: "... 'Ik heb tijdens mijn leven nooit het heft in handen gehad,' had ze een keer tegen me gehuild, in de dagen dat ze erachter kwam dat ze snel zou doodgaan. 'Ik heb altijd gedaan wat anderen wilden. Ik ben altijd iemands dochter of moeder of vrouw geweest. Ik ben nooit gewoon mezelf geweest.' 'O mam,' was het enige wat ik wist te zeggen, terwijl ik haar hand streelde. Ik was te jong om iets anders te verzinnen...".

Zelfdestructie

Ondertussen gaat de relatie met haar man Paul, die "... ik met zo'n intensiteit lief had dat ik iedereen had geschokt door te trouwen toen ik amper twintig was..." ter ziele. Cheryl kan niets meer van hem verdragen: "... Wat wist hij nou van verlies? Zijn ouders waren springlevend en nog gelukkig met elkaar getrouwd. Mijn band met hem en zijn glorieus ongeschonden leventje leken mijn pijn alleen maar te vergroten...". Ze scheiden. Een destructieve periode breekt aan, waarin ze niet kan voorkomen dat de familie volkomen uit elkaar valt. Ze deelt met teveel vriendjes dan goed voor haar is het bed. Bivakkeert rusteloos overal en nergens. Verzaakt haar studie (vrouwenstudies en engels) terwijl ze enkel nog een essay van vijf kantjes hoeft te schrijven om haar diploma in de wacht te slepen, waardoor ze tot haar 43ste een studieschuld zal moeten aflossen. s' Avonds werkt ze als serveerster terwijl ze overdag schrijft (want één ding weet ze zeker: ze is een schrijfster – en dat heeft ze met "Wild" duidelijk bewezen). Maar al haar geld steekt ze in een waardeloos vriendje die haar aan de heroïne helpt en aan een abortus. Op het dieptepunt van haar zelfvernietigende acties leest ze in een winkel de achterflap van een wandelgids over de P.C.T., en zo wordt haar impulsieve plan geboren. Ze gaat lopen om in de stilte degene terug te vinden die ze ooit was. Ze zal zich een weg banen naar vrede en vergeving.

Alles waar je niet dood aan gaat maakt je sterker

Wankelend onder een veels te zware rugzak, - "Monster" genaamd: formaat volkswagen kever - gaat ze alleen met zichzelf onvoorbereid op weg (gelukkig komt ze iemand tegen die haar helpt het gewicht zoveel mogelijk te beperken: hij breekt de steel van haar tandenborstel, hij zegt dat ze de al gelezen bladzijden van haar boek moet verbranden, in plaats van tampons gebruikt ze zelfs een of ander natuursponsje dat ze kan uitspoelen). Haar dagen vol pijn en ontbering. Haar aan flarden gelopen voeten. Haar bont en blauwe lichaam vanwege de schurende rugzak: "... Maar ten slotte had het vel zich gewonnen gegeven en een metamorfose doorgemaakt tot een gepokt en gemazeld laagje, dat ik alleen kan beschrijven als een kruising tussen boomschors en het vel van een dooie kip, geplukt na een onderdompeling in kokend water...". De verzengende hitte die ze trotseert en erger lijkt dan kou: "... Ik was een kiezelsteen. Ik was een blaadje. Ik was de zigzaggende tak van een boom. Zij betekende alles voor mij maar voor hen betekende ik niets...". Ze stinkt een uur in de wind vanwege het zweten en wekenlang niet normaal wassen en schone kleren aantrekken. Haar honger en dorst. En altijd platzak. Soms kan ze niet anders dan urenlang de mantra "Doorgaan, doorgaan, doorgaan," herhalen. Of haar stappen tellen van 1 tot 100, en opnieuw. Of van 1 tot 50, en opnieuw.

Of van 1 tot 10, en opnieuw. Ze is zo ongeveer de belichaming van Nietzsche's uitspraak dat alles waar je niet dood aan gaat je sterker maakt.

Maar ze vertelt ook over het ondergaan van de adembenemende natuur, de mysterieuze intimiteit tussen haar en het pad: "... Mijn hele lichaam deed pijn. Behalve mijn hart...". De allesoverstijgende vreugde en onmiddellijke verbondenheid die ze ervaart als ze in al die eenzaamheid andere lopers ontmoet. De heftige emoties omdat ze zichzelf heeft overwonnen: "... Er waren zoveel onvoorstelbare dingen in de wereld. Het begon in me te stromen als een rivier. Alsof je niet weet dat je kunt ademen en dan inademt. Het maakte me zo blij dat ik begon te lachen, en daarna huilde, mijn eerste tranen op de PTC. Ik huilde en huilde en huilde. Ik huilde niet van geluk. Ik huilde niet van verdriet. Ik huilde niet om mijn moeder, mijn vader of Paul. Ik huilde omdat ik me vervuld voelde. Van zo'n vijftig dagen afzien op de tocht en ook de 9760 dagen lange aanloop. Ik arriveerde. Ik vertrok. Californië wapperde achter me aan als een zijden sjaal. Ik voelde me niet langer een grote sukkel. Maar ook geen stoere, motherfucking koningin van de Amazone (zo noemen een paar kerels haar onderweg). Ik voelde felheid, nederigheid en innerlijke stabiliteit. Alsof ook ik in deze wereld veilig was...". Ik vind dat dit niet anders te omschrijven valt als met het woord 'wedgeboorte'. De P.C.T. geeft Cheryl haar zelfvertrouwen terug. Ze trouwt vier jaar later met een man met wie ze negen jaar later een zoon krijgt die Carver heet, en anderhalf jaar daarna een dochter, Bobbi. En ze schrijft een Amerikaanse nummer-1 bestseller: "Wild".

Je enige, wilde en kostbare leven

Na het lezen van "Wild" blijft er één vraag hangen: "... Vertel eens wat jij van plan bent te doen, met je enige, wilde en kostbare leven?..." (geciteerd uit "The Summer Day" van Mark Oliver).

Wat een geweldig boek!

Uitgave: Luitingh-Sijthoff B.V., Amsterdam - 2015, vertaling Marja Kooreman, 384 blz., ISBN 978 902 101 568 2, €10,-

Rechtstreeks bestellen: [klik hier](#)

<http://over-boeken.blogspot.be/2013/05/wild-cheryl-strayed.html>

Wild: A Journey from Lost to Found by Cheryl Strayed – review

Cheryl Strayed hiked 1,100 miles along the Pacific Crest Trail in a bid to escape her demons. Her memoir is a fascinating read

Joshua Tree national park, California, through which Cheryl Strayed hiked as she followed the Pacific Crest Trail. Photograph: Visions Of America/UIG via Getty Images

Sara Wheeler

Sunday 6 January 2013 00.05 GMT First published on Sunday 6 January 2013 00.05 GMT

In this hugely entertaining book, Cheryl Strayed takes the redemptive nature of travel – a theme as old as literature itself – and makes it her own. For three months she hiked 1,100 miles alone along the Pacific Crest Trail, a continuous wilderness undulating from Mexico to Canada over nine mountain ranges – the Laguna to the Cascades. She did it, she says, "in order to save myself".

An American raised in rural Minnesota, Strayed lost her beloved mother when she was 22. An abusive father had long ago vanished, and in the wake of their bereavement, Strayed's siblings and stepfather scattered and her marriage to a rather wonderful man collapsed as a result of her serial infidelities ("I'd smashed up my marriage over sex"). She was waitressing, servicing a student debt for a degree she failed to complete (she reckoned she would pay off the debt when she was 43), and then came Planet Heroin. In the wake of her divorce, she invented a new name for herself: Strayed. Because she had strayed. Four years after her mother's death, still "unmoored by sorrow", she packed a rucksack and flew to California. "Hiking the PCT," she writes, "was my way back to the person I used to be."

On her epic trek, this novice hiker faced temperatures of 100 degrees in the shade on the Modoc plateau and record snowfalls in the high sierras, not to mention bears, rattlesnakes and failed waterholes. The terrain was rarely easy: "Sometimes," writes Strayed, "it seemed that the Pacific Crest Trail was one long mountain I was ascending." Her boots died (she had already lost most of her toenails) and she made "duct-tape booties" out of a pair of sandals while waiting for fresh boots to arrive in the middle of nowhere in a courier's box. When a branch snapped in the night outside her lonely tent, she made herself say out loud, "I am not afraid." For weeks she does not wash or wear knickers and, as a result, a shower at a lonely campsite turns into "an almost holy experience". The seasons change, and so does the landscape, but these pages contain little in the way of topographical description. It is the inner landscape that captures this unusual author.

The story of her past, and in particular her mother's harrowing death, unspools as a counter-narrative alongside the blisters and the bulky backpack she calls Monster. (The mother, clearly an extraordinary and inspiring figure, looms over this book like a ghost.) *Wild* follows Strayed's painful first steps as she averaged nine miles a day and learned how to use her gear (or didn't), to the happy weeks when her muscles were like ropes and she was lean, bronzed and hairy-legged. At staging posts on the trail – not towns but straggly outposts of civilisation – she picked up resupply boxes she had mailed to herself. Each contained \$20, along with books, freeze-dried food and a clean T-shirt (she packed lacy underwear in the last box). At one point she describes herself as "hot, angry, sick of myself". I recognised that. How very sick of oneself one gets on the road.

Mostly, Strayed saw no one, but she is good on the peculiar intimacy one strikes up on chance encounters in strange parts, and the camaraderie on the trail, when freeze-dried noodles, Elastoplast and news of fresh snowfalls are exchanged in long nights around the camp fire. I enjoyed those passages immensely. Similarly, she writes well about the relationship one has with books when alone and travelling, though I was inevitably influenced in her favour by the fact that her writers are mine, notably Faulkner and Flannery O'Connor. The latter would have admired Cheryl Strayed. In the evenings, after making camp, she sat with a pot of noodles gripped between her knees, spooning food in one hand and holding a book in the other, reading by the light of her miner's headlamp as the sky darkened. "I grew stronger," she writes as the weeks unfold. In short, she read herself out of a hole. And what are books for, if not that?

Wild tracks the physical changes as a body gets turned inside out in three months, and more interestingly, the prose reveals Strayed's return to sanity. Body image is a component of this last transformation. The author refers at several points to issues with weight that dogged her past, and to her confused attitude to her own physical appearance. At one point, at a PCT campsite, she sees herself in a cracked mirror for the first time in many weeks, and ends up "wondering whether I was a babe or a gargoyle". Many women will recognise that particular experience, and might take heart from the resolution Strayed finds in the course of her trip.

Sex is a leitmotif: Strayed likes it, and had packed condoms. Men are sized up as soon as they walk into the campsite and on to the page. About two-thirds of the way through the book, congress finally occurs, spreadeagled against a boulder on a beach, with honey and sand involved. Sex is one of the last taboos in women's travel writing, and I have noticed that male reviewers tend not to like it. They know, I hope, where they can stick their dislike, and well done Cheryl Strayed.

Despite the Wagnerian tempests that led to the journey, a quiet dignity inhabits the heart of this book, as Strayed takes on the Mojave desert and the wind-twisted foxtail pines at the foot of Mount Washington. There are longueurs in the story and stylistic infelicities in the prose. But she lobs in lots of yeasty direct speech to keep the book, like the journey, on the road. I can't wait for the film.

Strayed is 44 now: one senses that it has taken her this long to understand the true meaning of the journey – or perhaps she had to wait for certain people to die. At any rate, she is happily married with two children, her demons at bay, and her book, a *New York Times* bestseller, was taken up by Oprah (you can watch a Strayed [slideshow](#) on the Oprah website). Towards the end of *Wild*, approaching journey's end at the Bridge of the Gods over

the benighted Columbia River, the author writes: "I felt fierce and humble and gathered up inside, like I was safe in the world now." Lucky her.

Sara Wheeler's new book, O My America! Second Acts in a New World, will be published in March by Jonathan Cape

<https://www.theguardian.com/books/2013/jan/06/wild-cheryl-strayed-review>